Monsey Edition לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בו ר' טובי' ז"ל רעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY WWW.TORAHTAVLIN.ORC OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@

> YAHOO.COM פרשת פרה

שבת קודש פרשת כי תשא – כ"ב אדר תשפ"א Shabbos Parshas Ki Sisa - March 6, 2021

הדלקת נרות שבת – 5:34 | זמן קריאת שמע / מ״א – 8:39 | זמן קריאת שמע / הגר״א – 9:15 | סוף זמן תפילה/הגר״א – 10:13 זמו לתפילת מנחה גדולה-12:37 | שקיעת החמה שבת קודש-5:53 | מוצש״ק צאת הכוכבים-6:43 | צאה״כ / לרבינו תם - 7:05

וכפי שהגדירו חז"ל את הדברים (שבת פח:) לכלה שזינתה בתור חופתה. ובראות משה איך הצליח הלה במזימותיו לטשטש דעתם של 'דור דיעה' הרהר בלבו: אם כה קשה היא מידת ההסתר מי יעמוד מעתה בנסיוז, אם בארזים נפלה שלהבת מה יעשו איזובי קיר? ולכן ראה לנכון לחלות פני ה' שמעתה לא יתגדלו הנסיונות. ובעוד האדם מתמודד עם הנסיוז כבר יכיר בעצם הטובה האמורה לבוא על ידו.

כדי להבין מה שהשיב הקב"ה למשה יש להקדים שאותה הנהגה שעליה ביקש משה נקראת 'פנים' מאחר שכל הכרה תלוי ב'פנים', וכעין הטבע שבעולם התחתון שהכרת כל אדם תלוי בעיקר בתווי פניו. וגם תוכנו הפנימי וכוונתו בכל הליכותיו ניכרים בעיקר על ידם, כך גם בעלילות שמים, לו היו סיבותיהם ידועים מראש היו המה בבחינת 'פנים', אולם מאחר שראה הקב"ה לנכון להסתיר הסיבות לרצונותיו הרי הם בגדר 'אחור' כי כשם שאי אפשר להביז פשר הליכותיו של אדם על ידי הבטה מאחוריו כר אי אפשר להביז דרכי שמים.

כעת נבוא לתשובתו של הקב"ה למשה: 'לא תוכל לראות פני כי לא יראני האדם וחי'. כלומר, מידת 'פנים' אי אפשר שתתנהג בעולם התחתוז. כי תכלית זה העולם הוא העמידה בנסיונות. ואם יביז האדם תהלוכותיו של הקב"ה שוב לא ייחשב עמידתו בנסיוז לדבר מה. כי מי פתי שלא יעמוד בנסיוז אחר שמביז את המסתתר מאחוריו. אולם מעתה הריני מבטיחר 'וראית את **אחורי. ופני** לא יראו' – שגם אם לא יכירו בני אדם בבחינת 'פנים' היינו הטובה הנסתרת בתוך הנסיון, זאת יבינו שהקושי הוא 'אחורי', היינו ה'אחור שלי', כי כל הקשיים הם 'כבשי דרחמנא', ומאת ה' באים כדי להטיב עם הברואים שאינם מתפתים לעצת היצר כתוצאה מקושי הנסיון, ועצם ידיעה זו תסייע בעדם לבל יסוגו מחמתה מרצונותיו של הקב"ה. בידעם שכר אמר הקב"ה (דברים רבה, פרשת ראה): שמעו לי, שאין אדם שומע לי ומפסיד'.

וימים טובים", עכ"ל. **ובחירושי הגרי"ו** (שם) מובא וז"ל. "ופסקו אנשי אמנה. אמר רבי יצחק אלו בני אדם שהו מאמיניו בהקב"ה. ופירש"י לוותר ממונם לנוי הדור מצוה ולצדקה ולהוצאת שבתות ויו"ט. [ועי' במהרש"א מש"כ]. ואמר הגרי"ז זצ"ל דמבואר בזה דמי שאינו מוותר מממונו לצדקה שמא יחסר, אין זה רק חסרון במצות צדקה כי אם חסרון באמונתו בהקב"ה. והוא אשר פירש"י כאן שפסקו אנשי אמנה היינו בני אדם שמאמינים בה' ומוותרים ממונם לצדקה ולא חששו שיחסר להם". עכ"ל. הרי מבואר. שמצות צדקה מיוסד על מדת 'אמונה ובטחוז'. ומי שאינו נותן צדקה אין זה אלא משום שאינו מאמין באמונה שלימה שנתינתו לא יחסור לו כלום. ובאמת יסוד דבר זה נוגע בכל המצות. שלא יתכז להפסיד כלום בעשיית מעשה מצוה. וכדאיתא בדברי המדרש (דברים רבה פ"ד אות ה') וז"ל. "אמר הקדוש ברור הוא שמעו לי שאיז אדם שומע לי ומפסיד". עכ"ל.

ובספר **כתר רא"ש** (אות קכג) הובא בשם רבו **הגר"א.** "שכל השומר מעשר מובטח בכך שלא יבוא לידי היזק כלל, והשומר חומש מובטח שיתעשר, ויושרש בזה מידת הבטחוז. והלואי כל ישראל היו שומרים מעשר היה מתקיים הפסוק "אפס כי לא יהיה בר אביון". עכ"ל. הרי, שמי שהוא נותן צדקה מובטח לו שלא יבוא לידי שום הזיק כלל! ואדרבה, יקנה על ידי זה מידת הבטחון, ולא עוד אלא יזכה להיות עשיר! דברים נוראים ונפלאים!

יאמר הראני נא את כבדך. ויאמר אני אעכיר כל מובי על פניך וקראתי בשם ה' לפניד וחנתי את אשר אחז ורחמתי את אשר ארחם (לנ-יחים) לרש"י: ויאמר הראני נא את כבודר - ראה משה שהיה עת רצון ודבריו מקובלים הוסיף לשאול להראותו מראית כבודו. הנה. בקשה זו היתה הבקשה הרביעית שביקש

משה אחר עווז העגל. ועלינו להתבונז איזה פתחוז פה מצא משה לבקשה זו?

והדברים יובנו על פי מה ששמעתי לפני רבות בשנים מש"ב **הגאוז הצדיק רבי צבי קובלסקי זצ"ל**. שפירש שבקשת משה היה שבשעה שמנסה הקב"ה את האדם כבר יבין האדם מראש את הטובה האמורה להיות חלקו באם יעמוד בנסיוז. וזהו 'הראני נא את בודר' כלומר שלא ירע לבבו של האדם בעת עמדו בחושר ואינו רואה אור. כי אז דמה לו לאדם שלשוא מנסהו ה' ח"ו. מאחר שאינו רואה מה טובה יתגלגל לידו על י קושי הנסיוז. ובו בשעה יגרע כבוד ה' מאחר שאיז האדם מכיר בטובו. ובנוסף יש לחוש שאם קצר דיעה הוא לא יחזיק מעמד מפני הנסיוז ולא יחוש מלעבור על רצוז זבורא חלילה. על כז ביקש שגם בעת נסיון יכיר האדם בטובו של הקב"ה, כי יבין בשכלו את הטובה הגנוז בקושי זה. ואז תהיה ביכולתו לעמוד בו, ותחת אשר יתרעם ו"ו על מידותיו של הקב"ה יבוא לידי הודאה על טובו וחסדו עמו.

אם כנים הדברים אכז יובז נימוקו של משה למה עליו להתחנז על כר אחר שנכשלו שראל בעגל, כי ראה משה עד היכן מגעת קושי של נסיוז, כי עדיין עמדו בני ישראל תחת רשומו של מעמד 'קבלת התורה'. ועצם עלייתו של משה ארבעים יום כדי לקבל את ה'לוחות הברית' היתה כהמשר ל'קבלת התורה' ועדייז לא הספיק להוריד להם את הלוחות וכבר הצליח היצר בהסתרותיו להורידם מאיגרא רמא לבירא עמיהתא

ליסודים סאות חרב אברחם דניאל אבשטיין שליט"א, בעמרים שדה אברהם

בי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו לה' בפקד אתם ... (ל-יב) - בענין הנותן צדקה זוכה להיות עשיר

תנה כתב **הבעל הטורים** וז"ל, "ונתנו, אם תקראנה למפרע יהיה גם כן ונתנו. לומר \mathcal{T} מה שאדם נותז לצדקה יחזור אליו. ולא יחסר לו בשביל זה כלום". עכ"ל. הרי נתינת צדקה לא יחסר לאדם כלום. וכז איפסק כז להלכה (טור יו"ד סי' רמ"ז): "כי הדבר בדוק ומנוסה כי בשביל הצדקה שנותן לא יחסר לו אלא אדרבה תוסיף לו עושר כבוד". ע"כ. הרי מבואר דהמקיים מצות צדקה לעולם לא יחסור לו כלום, ולא עוד אלא שיזכה להיות עשיר. כמו שאמרו חז"ל. "עשר בשביל שתתעשר". וא"כ מי שאינו מקיים מצות צדקה כראוי, זהו רק משום שהוא חסרון בעיקר מדת האמונה והבטחוז שלו, שאילו היה מאמין כן באמת. מדוע לא יקיים המצוה, הרי הובטח להיות עשיר?

וכז מבואר בגמ' סוטה (מח. ע"ב): "ופסקו אנשי אמנה. אמר רבי יצחק: אלו בני אדם שהן מאמינין בהקב"ה, דתניא, רבי אליעזר הגדול אומר: כל מי שיש לו פת בסלו אומר מה אוכל למחר אינו אלא מקטני אמנה", ע"כ. ופי' רש"י (בד"ה שמאמינים בהקדוש ברוך הוא) וז"ל. "לוותר ממונם לנוי הדור מצוה ולצדקה ולהוצאת שבתות

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Relevant Halachos During These Trying Times (46)

Laining on Friday Night. Question: This year, in my city of birth, Melbourne, Australia, on *Parshas Mishpatim* which also had the Krivos of Rosh Chodesh and Shekalim, the government ordered a complete lockdown, forbidding people from leaving their homes, starting at midnight on Friday night. No minvanim were held on Shabbos morning. Some Rabbanim posed a question if they can read all three *Kriyos* with or without *berachos* on Friday night, when people were still in *shul* for *Maariv*.

Background to Answer: This question is not directly discussed in the Poskim, but a related question does appear in their *Teshuvos*. There were places where people who had to be at work early could not wait for Krias HaTorah. They asked if they could lain the Monday and Thursday Krivos before Alos Hashachar. In Halacha, there is no difference between before Alos and earlier in the evening, so the *psakim* that were given on that *sheila* should also apply to this question. The **Maharsham** (1) writes that one might say that since the **Be'er Heitev** (2) brings from the **Arizal** that one should not learn *Torah Shebiksav* at night [based on Medrash Tanchuma Ki Sisa that Moshe Rabbeinu during his first 40 days on *Har Sinai*, learned *posukim* during the day and *Mishna* at night], therefore Krias HaTorah cannot be at night. However, not able to argue and pasken such a kula for a rabim.

ראש כולל עסרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס this is not true because the Arizal agrees that on Shabbos and Yom *Tov* it is permitted and accordingly, many people are *maavir sedra* on Friday night. Even on the Monday and Thursday kriva, it would be fine because the Arizal only refers to a preference in Kabbalah and not an *issur* in *halacha*. The *Maharsham* goes on to prove that in times of hardship. Krias HaTorah can be done at night.

> Shut Avnei Tzedek (3) also permits it and states that when laining in a *tzibbur*, there's no problem of *Torah Shebiksav* at night. Shut Yabia Omer (4) permits it based on the RM'A (5) who brings a minhag to lain on the night of Simchas Torah which many do. Some feel that we cannot learn from the *minhagim* of *Simchas Torah*, when many leniencies are used for honoring the *Torah*.

> Conclusion: The above *Poskim* ruled that one can even say a beracha on the Kriva, and this would seem to be appropriate for the situation in Melbourne. However, R' Asher Weiss shlita advised that since this is a new *shaila* and *psak*, the people should not say a beracha. In my humble opinion, there does seem to be enough justification to make a beracha, especially since laining without a beracha is not desirable. There were even special takanos made that no one entering or leaving should think that they *lained* without *berachos*, see *Megillah 21b*. However, I am

ביו הריחים – תבליו מדף היומי – פסחים דף קד:

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א,

discusses many examples of - "כל הברכות כולן פותח בברוך וחותם בהן בברוך חוץ מברכת מצות ... וברכה הסמוכה לחבירתה" brachos that are an exception to the above rule. One example is תפילת הדרך. Tosfos says that since the examples are either תפילה or תפילה they aren't considered a *bracha* & don't need to start & finish with "ברוד". The אי"ח ס' קי' סי' ו' ו שו"ע brings the מרים מרוטגבורג that when he ברכה הסמוכה לחברתה in the morning, to make it ברכה הסמוכה לחברתה in the morning, to make it ברכה הסמוכה לחברתה

תפילת בדרד adds that based on this. one should try to eat or drink so to be משנ"ב and sthat based on this. one should try to eat or drink so to be משנ"ב right after so it's סמוכה לחברתה. Although שלם הדרך Although במוכה לחברתה are tries to say those himself. the שמוכה לחברתה. discusses that the ואות יט. פתחי שערים ni הל' הריה"ת שער טו **שערי אפרים (איר אשל אברהם.** מהדת. סי' קי' discusses that the brachos said after we lain the ברכות הסמוכות לחבירתה don't open & close with a bracha because they are considered ברכות הסמוכות לחבירתה. Therefore, he says they should all be said by the same person & not divided & said by different people. He says the same holds true for שבע ברכות for a אחרו. כלה & חתר Since they are also סמוכה לחברתה they should all be said by one person, except the last bracha (אשר ברא) which opens & closes with its own *bracha*: it may be said by a different individual. In א ס' צד'**ו אגרות משה** R' Moshe explains that a ברכה הסמוכה that doesn't need to open & close with שם ומלכות, is an exemption in the actual bracha, not on the גברא reciting the bracha. Therefore, these types of brachos may be said by different people. Consequently, continues R' Moshe, שבע ברכות may be divided & distributed to different people to sav. R' Moshe says that when the שערי אפרים said not to divide them, he didn't mean it was אסור to do so: he meant that it is best to keep them altogether. But even for a צורד קטו like being מכבד different people, one may split them up & have different people say them, even ברת (נ) ער"ת מהרשים אקנת (2) לכרנחילה. If, however, there is no reason, they should not be split up. (נ) שר"ת מהרשים אקנת (2) רלה (נ) ער"ד קב (4)

או"ח נ"ז (5) רמ"א או"ח תרס"ט

R' Simcha Zissel Ziv zt"l (Alter of Kelm) would say:

ילד נא אדני בקרבנו כי עם קשה ערף הוא"י - The *Torah* relates how *Bnei Yisroel* made a golden calf, bowed down to it and even brought it offerings. But later in the parsha we read that the main fault of the people was that they were 'עם קשה עורף' 'a stiff-necked people.' They lacked the flexibility to admit that they made a mistake and this was their greatest fault. When מוקדש לעילוי נשמת סבתי היקרה

הוא היה אומר

someone is flexible, even if he makes many mistakes he will regret them and will change. But if a person is inflexible, when he makes a mistake, he will not repent nor improve."

A Wise Man would say:

"In order for the light to shine so brightly, the darkness must always be present."

Printed By: Mailway Services, Serving Mosdos and Businesses Worldwide Since 1980 (1-888-Mailway)

You ARE important AND so is your connection to Hashem with יראת שמים (for YOU & for US!) -- PLEASE SIGN!

103,700+ 855,400,5164

Mazel Toy to Dovid and Yitty Kirshenbaum & Yossi and Sora Rivka ann upon the engagement of their dear children, Chayna to Yisroel. יה"ר שהזיווג עולה יפה בשעה טובה ופצלחת

רישא רחל בת ר' אברהם שלפה קורץ

חהא נשמחה צרורה בצרור החיים

ע"ה יארצייט ח"י אדר העעל"ט

מעשה אבות סימן

ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה ויכתב על הלחת את דברי הברית ... (לד-כח)

The Torah tells us that Moshe went up to the mountain and "was there with Hashem for forty days and forty nights; he ate no bread and drank no water." The **Ibn Ezra** calls this accomplishment a "great and unprecedented wonder."

There was once a young man who excelled in his learning and was known as a *Talmid Chacham*, with a great deal of Torah knowledge under his belt. On one occasion, while the young scholar was engrossed in his learning, he came across an idea found in the seforim hakedoshim that if a person fasts for forty consecutive days, he will attain the highest form of spirituality and merit Ruach Hakodesh (Divine Inspiration), just as Moshe Rabbeinu did, when he was on Har Sinai.

Excited about the prospect of attaining such an elevated plateau and confident that he was worthy of this lofty achievement, that very day he began his quest and refrained from eating for the next forty days straight. He was weak and haggard, however, when he completed the allotted time, no matter how hard he tried, he could not feel any inspiration, divine or otherwise, and he was thoroughly disappointed. He decided to go to his local *Rebbe* and discuss the matter.

The Rebbe, seeing the seriousness and earnestness of his young chasid, listened fastidiously as the man put forth his complaint that he had pushed himself and fasted for forty consecutive days, and according to the reading he had done, this should have merited him divine inspiration. However, he felt no different than before. How can this be so?

The Rebbe stroked his beard thoughtfully and then began to illustrate the chasid's pitiful error. "It is well-known that the holy **Baal Shem Tov** zt" traveled at miraculous speeds. A trip that should have taken days was completed in hours or even minutes. This was due to the greatness of the Baal Shem Tov who experienced what only the greatest men in our history achieved: Kefitzas Haderech - the ground literally folding underneath his wagon to make the trip go faster.

"Now, as we all know, it is the practice of people who travel by horse and buggy to stop at every inn to feed and water the horses. This is extremely necessary in order that the horses will not tire out during the trip and in order to care for and maintain the wagon. I imagine that when the Baal Shem Tov's horses flew by the first inn at great speed, they were surprised and thought to themselves, 'Horses need to take a break to rest. We didn't do so, so maybe we are not really horses after all! Maybe we are really human beings, who only stop to eat every few hours.' Indeed, a horse's logic!"

The Rebbe gazed at the frail young man and smiled. "As they continued to pass more and more inns at breakneck speed, without stopping for food and water, these thoughts escalated. 'Well, even human beings would have stopped to eat by now. Since we are still not being fed at all, maybe we horses are actually angels, who require no food and water at all! These were, after all, the horses of the Baal Shem Tov," said the Rebbe to the wide-eyed chasid with a wink. "Of course, one would expect them to be smarter and more spiritual than the average mare." The *chasid* nodded in agreement.

"Now, when the Baal Shem Tov finally arrived at his destination, the horses instinctively pounced on the hay that they were given with animal relish. They traveled a great distance and hadn't eaten in some time. At that point, all their wild thoughts of being human or angels vanished as they realized, 'In the end, we must be horses after all."

Looking at the young *chasid* pitifully, the master concluded his words instructively. "Forty days of fasting cannot earn you divine inspiration if after all that you've done, you go back to eating like a horse - with the same level of indulgence you maintained before. The idea of attaining Ruach Hakodesh is that you must work tirelessly and never stop working. Never stop attempting to reach the unattainable." The Rebbe took the young man's hand in his own and concluded, "I do not know if you'll ever reach that lofty height, but I do know that unless you strive ceaselessly and never stop working toward your ultimate goal, you will not reach the pinnacle that you so strive for, and the inspiration you seek to attain. Fasting for forty days and nights and then going back to your normal routine is the not the way to gain Ruach Hakodesh."

וישמאו אותה בדרכם ובעלילותם כשמאת

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY DINCE TO THE WEEKLY DINCE TO

In the Haftorah of Parshas Parah, Yechezkel HaNavi tells Klal Yisroel that because they have defiled the holy land with their idol-worship and immoral ways, they would suffer the pain of exile. However, *Hashem* still promised that despite it all they would ultimately be purified with "purifying waters" in a similar fashion to the way the Parah Adumah (Red Heifer) purified those who had become unclean.

Interestingly, when speaking of the land, Yechezkel stated that Klal Yisroel had defiled it "בדרכם ובעלילותם" - through their ways and misdeeds. However, when describing the defilement of the essence of the Nation in comparison to a woman who is a *niddah*, he ended the statement by only mentioning "דרכם" - their ways. Why is that so?

R' Moshe Tzvi Arveh Bik zt"l (Chavei Moshe) explains that the word "עלילה" is used to connote one's actions while the word "TCT" is used when describing one's innermost thoughts. When speaking of the defilement of Eretz Yisroel, Yechezkel correctly described Klal Yisroel's actions as worthy of exile. but the silver lining is that they were still only actions which are reversible and forgivable. However, as soon as those actions began to penetrate into the essence of *Klal Yisroel* and became part of their approach to life and thought process. their return was no longer able to be guaranteed blindly.

Although we've suffered tremendously, it is important to note that *Klal Yisroel* nevertheless survived. This is because we never lost focus on our essence and purpose in the world.

וירא את העגל ומחלת ויחר אף משה וישלן

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

answer. Then he confided to her that he had immediately

thought of three solid answers to this question, but he held

question was still better than any of the answers. As a result,

hayeshivah came to offer him the position, explaining that a

Talmid Chacham who so values truth is the most fitting

נמסל: A Yid always follows in the ways of Hashem. Just as

Hashem is merciful, a Yid must be merciful. And just as

Hashem is the G-d of truth, a Yid must always strive to

speak the truth and act with truth. *Emes* is not just in the

words we speak, but in the actions we do on a regular basis.

Several hours later a delegation from the hanhalas

he "admitted defeat," and probably lost the job.

person to assume the role of heading the yeshivah.

The Zaida would often discuss this posuk and ask, "Why didn't Moshe break the luchos right away? In Shamayim, Hashem had already related to him what had transpired. Why did Moshe have to see it for himself prior to breaking them?

He answered based on the words of the **Seforno**. Moshe realized the catastrophic consequences that the *Yidden* would now face. However, when one sins, there is always the hope that he will do teshuva. So what Hashem told Moshe about the eigel wasn't sufficient reason to shatter the *luchos*. But when Moshe saw them frivolously dancing around their sin, he realized that they had sunken to a much lower level that required a rude "awakening" through the loss of the *luchos*. Yes, people succumb to their yetzer hara occasionally, but a Yid must be distraught and exhibit contrition about having done an aveira.

In Megillas Esther, Queen Esther invites Haman to a second royal banquet. Why? I heard from my father shlita, the following *machshava*. The *posuk* says, "וצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב". Esther knew that when someone is *b'simcha* it is difficult to harm him. So she waited. With Hashem's help, the next day, Haman returned "אבל וחפר ראש" - dirty and in mourning. The time was now ripe for his demise. To be *mechaper* for the sin of the *Eigel*, we too, must utilize the *middah* of simcha, not for aveiros but rather for our entire avodas Hashem. We must live b'simcha and show our children how geshmak and enjoyable it is to be a Yid. How fortunate we are to serve Him; to have the warmth of a Shabbos; experience the joy of a Yom Toy; to have the opportunity to speak with Hashem through tefillah; to delightfully delve into a blatt gemara, etc.

We must envelop them with happiness, with a *freilichkeit* that shows in all their endeavors. Our homes must be a happy and safe island for them. If we are b'simcha with Him, then that will serve as a catalyst for kaparas avonos and will protect us from harm. May the simcha of Chodesh Adar continue, heralding our ultimate geulah in Chodesh Nisan! בניסן נגאלו, ובניסן עתידין ליגאל.

משל למה הדבר דומה

ה' ה' א-ל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת ... (לד-ו) אטל: When Yeshivas Kol Torah in Jerusalem was looking himself back from saying them because he felt that the to hire a new *Rosh Yeshivah*, they considered **R' Shlomo**

Zalman Auerbach zt"l as a good candidate and offered him to come give a *shiur* and try out for the job.

At the time, R' Shlomo Zalman was still relatively young in age and was in the process of completing a new *sefer* he hoped to publish and was tempted to turn the offer, but in the end, he accepted the opportunity because he felt it was far more important to teach talmidim directly than to publish a *sefer* to be read by the masses.

During the "test" shiur, someone posed a question, which caused R' Shlomo Zalman to stop in mid-sentence and say, "I believe I made a mistake." Later, when his wife One whose actions appear differently then his words, is not asked him how it went, he answered "not so well" because just distancing himself from *Emes* - he is inviting falsehood

someone had asked a question which he wasn't able to into his life and allowing it to control his daily actions. ויתן אל משה ככלתו לדבר אתו בהר סיני שני בטוויסווא editorial and insights on middos tovos from the wellsprings of r' guttman - Ramat shlomo לחת העדת לחת אבן כתבים (לא-יח)

When Moshe went up to Shamayim to receive the Torah, the posuk tells us, "ויתן אל משה ככלתו" and Rashi interprets the word "Kikalaso" as "like his kallah," to indicate that the Torah was given to Moshe as a gift, just as a kallah is given to a chassan. R' Shimon Schwab zt"l explains that from this Rashi, we must learn that a kallah is a gift. In fact, a husband must see his wife and a wife must see her husband, as the greatest gift in the world. But what happens? Often that new fresh excitement of a chassan and a kallah wears off. We see each other in all kinds of situations and as humans, we don't always act in the most respectable way. If we always see each other as a *chassan* and *kallah*, then somehow, things would be different.

Imagine two scenes. In the first scene, a man and woman are walking down the street when suddenly the man trips on the sidewalk. The woman, in a very concerned voice, says, "Are you all right? Did you get hurt? Are you sure you didn't sprain your ankle? Nebach, you poor thing, you really must have hurt yourself. You look like you can't walk." And he says, "No, no, I am fine. I really did not get hurt." Unconvinced, she says, "Let's sit down so you can relax and hopefully feel better."

In the second scene, a man and woman are walking down the street, when suddenly the man trips on the sidewalk. With wide eyes and a very disapproving look, the woman says, "Why can't you look where you are going? Every time we go out, you trip. You gotta watch where you're going!" What is the difference between these two scenarios? About three years. The care and concern that a kallah shows to her chassan, unfortunately, can get lost in the routine of life. It is something that we must continuously work on. May we truly appreciate the greatest blessings in our lives and not take them for granted, or complain about them. May we spread the joy from *Purim* throughout the year by focusing on our true blessings every day of our lives.